



Luxembourg, 15. juli 2021

PRESSEMELDING 12/2021

Dom i sak E-11/20 *Eyjólfur Orri Sverrisson mot den islandske stat*

NØDVENDIG REISETID UTENFOR ALMINNELIG ARBEIDSTID ER «ARBEIDSTID»

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt av Reykjavik tingrett (*Héraðsdómur Reykjavíkur*) om tolkningen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/88/EF av 4. november 2003 om visse aspekt av organisering av arbeidstida (“direktivet”).

Saken for den anmodende domstol gjelder en arbeidstvist mellom Eyjólfur Orri Sverrisson og den islandske transportmyndighet (“ICETRA”). I saken oppsto spørsmålet om tiden som Sverrisson brukte på å reise mellom hans hjem og destinasjonen i utlandet på vegne av ICETRA, er å anse som arbeidstid.

Den anmodende domstol spurte om tid som medgår til å reise til og/eller fra et annet oppmøtested enn arbeidstakerens faste eller sedvanlige oppmøtested for å utføre sine arbeidsoppgaver eller plikter på det andre sted som angitt av arbeidsgiver, utgjør arbeidstid etter direktivet artikkel 2 nr. 1, særlig når det faller utenfor alminnelig arbeidstid. Det ble også spurt om det er av betydning om reisen som arbeidstakeren tar for arbeidsgiveren er gjort innenlands eller mellom land, og om det er av betydning hvilken form arbeidsbidraget tar under reisen.

EFTA-domstolen mente at selv om definisjonen av «arbeidstid» i artikkel 2 nr. 1 viser til nasjonal lovgivning og/eller praksis, medfører ikke dette at EØS-statene ensidig kan fastlegge begrepet «arbeidstid». Om tid anses som «arbeidstid», avhenger av om arbeidstakeren (i) utfører sine arbeidsoppgaver eller plikter innenfor rammen av sitt arbeidsforhold, (ii) står til arbeidsgivers disposisjon i løpet av denne tid, og (iii) må arbeide i løpet av denne tid. EFTA-domstolen konkluderte med at «arbeidstid» må omfatte den nødvendige tiden som arbeidstakeren bruker til å reise utenom alminnelig arbeidstid til og/eller fra et annet oppmøtested enn hans faste eller sedvanlige oppmøtested for å utføre sine arbeidsoppgaver eller plikter på det andre oppmøtestedet, slik som krevd av arbeidsgiver.

EFTA-domstolen kom også til at det ved reise til et annet sted enn arbeidstakerens faste eller sedvanlige oppmøtested, er uvesentlig om reisen er foretatt fullstendig innenfor EØS-området eller til eller fra tredjeland dersom arbeidsforholdet er etablert etter og underlagt nasjonal lovgivning i en EØS-stat.

Videre bekreftet EFTA-domstolen at ved slike arbeidsreiser kan et hotell eller annen passende innkvartering, selv om det er bestemt av arbeidsgiveren, behandles på tilsvarende måte som arbeidstakerens hjem for å bestemme «hviletid». Det kreves ingen vurdering av intensiteten i arbeidet som utføres under reisen.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på EFTA-domstolens nettside, se www.eftacourt.int.

Denne pressemelding er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.